

חטאי

או בוני ראה את חטאי
אחד אחד עולים הם כאין סוף ילדים
עולים במערות כחלות נושאי גרות ופנסים
לאן כלם ילכו הם מאן כלם שבים
סופה אחת תלך אחת סופה תחזר
רגשי ילך ישוב עוד גם אם ילך אחר
או בוני ראה את חטאי כלם
כאין סוף ילדים ילכו הם מתוקים כלם
תלך לה זכירתי ועוד תשוב?
תשוב כמוני, ילד, לעולם ממני אל עצמי
כך אותי אזור לראשונה פה כך אותי אהב
אני האשר שאבנה פה בעמל לא רב.

הקלף המדבר

קלף אחד שכב על צדו שקט ומנמס לכאורה
עד שיצור איש פתהו לדבר בחטף
פתגמים וחקמות יצאו מזה הקלף אחד מביא אחד אחר
או אמר האיש מלמד גדול היה אם דבר לו קלף
שלוש דגמאות גביא כאן כי שלש הוא מספר המזל שלי
שקט כל כך הנה נהנה ונראה מה טבעך
אם תרצה אותי בשעת פעסי אמר הקלף אתרגז ומנד
התרגז
עכשו אני ארצה למות אמר הקלף והתחיל מת
זבול עף כאילו לבה מפה מתוק וחריות
על זה געגשים אמר הקלף ודן עצמו להתאבדות

קלף משגע בן מזל הרס את מזלו לפי דרכו
לא התיחס להוזה שלו לא לעתידו ולא לפי טיבו
אבל מלמד אחד פתה אותו אוי חלשת הקלף
אם קלף ירצה להתאבד ימצא לו איש מצוות אחד

נופל דרך הימים

נופלים דרך הימים מעבר הימים
אל היום האחרון יום הדין –
ימי הבריאה ימי ההלדת –
יום הבריאה יום ההולדה –

יום ההתעברות נופל בדרך אל הימים
כלם בתוך עצמו
עצמו בתוך כל הימים שבתוך עצמו
בקפיצת הדרך המעלה שמפלו
הפך בדרך לכל הימים כלם שיצטברו
נופל דרך הימים.

*

המבט מוגן בדמיון.
וראית האמונת כמעשה
מגנת על החיים כלם

הלשון מוגנת בפנינים ובמרגליות
האצבע בטבעת
מוגנת
והצנאר בענק
(כמו בקמע כל דבר מוגן – גבר על אשה –
צפור על גוזל
בהפקי על מה זה אגו אנכי,
על הפוך עצמי אחד,

בְּשֶׁכֶּל זֶה מִתְפַּסֶּה בְּאוֹתִיּוֹת וּבְמִסְפָּרִים
מִתְהוּיִם בְּהִתְהוּוֹת כְּחוֹת).
כָּכֵל דְּבַר הַמִּתְהַפֵּךְ הַמּוּגֵן
בְּהַפּוּכּוֹ הַפְּלֵאִי הַקְּסוּם מוּגֵן
בְּחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת
עַל גֵּן עֵדֶן הַסְּגוּר
בְּמִבְּנֵי חַיִּים בִּיּוֹאֲנִטוֹמִיִּים
בְּמִבְּנֵי
תִּרְבוֹת זְהִיִּם
אֱלוֹ לְאֱלוֹ וְלִכְל –

סִדּוֹת יְצוּר

בְּעֵינֵי הַזָּוִיר שְׁלֵי הַמְּאֲמָנוֹת
בְּלֹא כְּלוּם עֵינַיִם אֵינֶן עוֹמְדוֹת
פְּתוּיִים מִתְמַסְחָרִים
חִיוּנִים פּוֹתִים מִפְּתִים חֲמֻדָּנִים
תְּלוּיִים כְּקוֹף לָבֵן בְּזִנְבוֹ עַל עֵץ
עֲנָף שֶׁל אֵילָן גִּבֹּם מִתְנַדְּנִים
בְּטַפְּשׁוֹת קוֹפִית מְתוֹקָה וּבְחֶסֶר
זְהִירוֹת אֶפְיֵנִי שֶׁל יְצוּר אֲגָדִי
אֲנִי מוֹסְרֶת אֲמַצְעֵי יְצוּר בְּרוּחַ
סוּצְיָאֵלִיסְטִית נֶאֱמָנָה אֲמִסֶּר כְּמִסֶּר
תְּמַסְרֶת בְּרִיאָה בְּעֵלֶת צוּרָה
מִגְבֶּשֶׁת לֹא נוֹזְלִית לֹא גִמְתַּחַת
כְּחֻפְצִים וְדַמְיוֹת בְּצִלִּיל חוֹלְנֵי יְחִיד
שֶׁל גִּזְּ סוּגֵר לְפָרַח תִּי עֵינַיִם
נִמְתַּח הַכֹּל בּוֹלֵל הַצִּלִּיל כְּמִסְטִיק
בְּחֶסֶר אוֹפְטִימִיּוֹת מִהַפֵּךְ לְאוֹפְטִימִיּוֹת
שֶׁל וּולֵט דִּיקְסֵנִי בְּאַלְקִסְטִיּוֹת אֵינְסוֹפִית
הַמְצַב מֵאֲבָד אֶפְלוֹ צוּרָה חוֹלָה
הוֹפֵךְ לְמִסָּה אֶפֶס בְּנִפְיָה לְאוֹר
בְּמִהִירוֹתוֹ מִמִּהִירוֹת אֵינְסוֹפִית בִּיּוֹלוֹגִית
שֶׁם נְשִׁמְרוֹת צוּרוֹת בִּיּוֹלוֹגִיּוֹת

ותחושות מרפבות יותר ממהיריות
קטנות יותר אני הביולוגיה רושם
בהקרכה עצמית קפיטליזם, הקפיטליזם
הקרכה עצמית כנגד החלאים הללו
שנצלו סודות יצור כנשק בכסף
חשדות צומחים כפטריות אחר הגשם
כפטריות בגוף מבאיש חשד השם סרחון
המעשים סרחון הנפש סרחון הגוף
לפני האפקים הרחוקים כחלונות
פתוחים לתודעה

היום נושר, מחמרי

אני משאירה את היום פנימית וחיצונית מאחורי
היום נושר, מחמרי נעשים חפצים
איש לא יפגע בה, לכן כלם מתאבדים.
ולו נפגעו הם תחתיה והיה שסולחים.
לבנה בשלגיה מרוגנות בה נקדות כאב.
העקר בריאותה. שמר אותה נהג נכון.
היום כבר אין הנשמה מחפשת ילוד אשה.
ילד, ילד, אליו להפגס, לשכב בעבר.
מה ששכיח הוא לחם, מה שגדיר ענק.
לפעמים מגיעה בזמן ואחד תופסת. לפעמים מאחרת
ומנשה לספר (לעצמה) מה קרה.
הנקמה לא מאחרת לבוא וכי לא יכלת.
ואז יש בה נזקים וכאבים. התמונה. רגע.
הלב עוד רק בלי משפחה. הלב רך יותר.
כמו קוקיה מטילה ביצי רוחה במקום אחר.
עושה אהבה עם עצמה, אצלו שם תנשקה.
דברים מתמוססים פה, מה הם כפרי הקיים האחר.
מה שתוליד הנשמה יחזר, וכמעבר לאחור וימס.

להפך את המתיקות הזאת הבאה מעבר לאור לשמרה.
 לעשות מה שמעבר לאור למוחש, דבר לא בחוץ מבלבל.
 האם הובסה. החשבונות מפזרים והתאריכים.
 האגרופים נקמצים. מה שלא יעשה הזמן – העבודה.
 אותן עליביות, אותו געל, אחרי האבסורד.
 באיזה מקום נולד בהזמנה דגנרט, הזמנה מטעית.
 אחר-כך הילדים באים מהמכונות. מדע.
 היא מחכה בתור, עובדת כמו שנים-עשר חזקה.
 היא יודעת הכל, אין לה אליה גישה, נסיעה.
 אל תהיה, תגיב. אחרת השפוט יפעל עליך
 תמיד רוצים מאתנו שנעשה מעבר לאור פעלה.
 מעבר לאור אלהים נברא. רוקד או כניצר.
 העלבונות שבים עלוב, לעשות, מקבל כמו סבה
 הסביבה נגועה בתהליכים פנימיים משוים לפנים.
 מעליב מאד, אני אומר לאידיוט, וחושב שמישהו אמר.
 האשה היתה הראשונה. בינתים חל הפוך
 גאותה החושית, התעצמותה, מישהו הפך אותה.
 הגברים אינם מובילים, גם מתנהגים כנשים מובילות גברים.
 לא טוב לגברים שנעשו נשים ולנשים שנעשו גברים.
 בית הגוף התלכלך בפרץ של איבה, הוא החליט.
 אשה את אשה פוגשת, אגו מול אגו
 אשה גבר פוגשת סופראגו מול איד.
 היית צריך לעשות את הילדים כמו שצריך.
 אחר-כך המכונות הילדים כמו שצריך.
 מה שקורה עכשו יקרה באפו מתכנן.
 למשל הגאונים ולמשל איש צבא – גנטיות.
 ארץ מוזרה. מוזר זה מה שהפריע לי לגדל. אבל חקו אותי.
 ישראל מחקה את ישראל בסגנון הדבור.
 איפה אנחנו? יהרגו אותנו אחרת הפראים.
 אוי ישראל, אי עדינה כמו סוף היהדות הבא.
 בפנימיותו הוא רוקד כתימני, עוד תרבות נולדה.

אני אוהבת את הגבר שלי, בעיני מלכות השמים נולדה.
דבר לא נחשב בעיני, אני לומדת שלו הועדתי.
כשר סבלנותה של האשה עושה אותה לעבוד הרבה.
הגבר, היצור העדין שאני רוצה, שיוליד מה שרציתי.
לכן אשה שולטת בגבר שיעשה את הילדים שרצתה.
ספרים נקראים כבימיהבינים הפנימיים והשפה
איש לא ינתח אותה, ככר צמחה בה איבה
החי ישב בבית, כשמת מצא בו ילד ישב בו.
כשהיא התחילה אתך היא חשבה שהיא אשה.
כל מה שפרוץ בלהיות חפשי הפך למחלה.
אולי, בגלל זה הוא לא בא אליה שלא תדע.
אשה לבד חפשיה אינה עושה עם גבר אחר.
כשהיא מגלה שהיא ראשונה הוא נעלם.
היא שוקעת לתוך עצמה, דברים לא נגמרים
היא שוקעת לתוך היותה אשה: מה שמצפים ממנה.
אני אשה, היא אומרת, כמו שאתה רוצה, בוא, הילדים.
הבטן מלאה ילדים והילדים נעשים מרצון.
האשה מתאבדת באפן רוחני – במקום אלימותה.
אחר-כך הגבר, מפיקה לו ילדים, לא אני.
ארץ מוזרה, אל תחשב שזה מוסיף לקיומה.
תמיד-היה החבר הרע. המבגר יותר, האונס
המין שהיה חלק ממך היה אצלו בחוץ.
הלכת אחרי סימן המין, מקבל פחות מיום ליום.
הילדות הסתודדו, מתגאות בערותן כנער בזקן.
הנסת, שואל הילד, זה פצע, עונה לעצמו, דם.
כשהוא לא מבין הילדה מתחילה ללעג לעצמה.
הלעג, שהוא חסר-הבנה גברי, מלנה ילדה ואשה.
אשה היתה שתים מבדילה את תודעתה מעצמה.
הגבר, המין השני, הנה בעל תודעה אחת, לא מוליד
לו קבלת את מהותה, כיודע מקומך
אבל כשגור-העדן נאבד בגיל 25 – 24 ולא ביולדות.
ביולדות אתה לוקה בהלם וגדל להפנס לגרעון

נכנס בגל שמאל לגרעון, הופך הפל לצרה.
 אהבת את זה? או, כמה אהבתי את זה.
 הבצרת, שאנו פוחדים ממנה מאימת
 את לזכות את מקומך ועושה אותו.
 מדבר אל נפשו אחרי ששם לב לתגובה שלו.
 מוצא מציאה בחסכנות הזאת במקום להבין.
 הם צחקו ממנה, כל־כך צחקו ממנה, כעת תצחק מעצמה.
 היא עושה מה שהם עשו לה במקום אלימות.
 העזיבו את הדעות הקדומות מאחוריהם, חבל על הזמן.
 המאה אחרת עכשו, האנשים נראים קטנים ולא־מוכזבים.
 מה אכפת לי, הוא אומר לרופא, בין פה אמות.
 בינתיים חיי נצח חיינו במאה אחרת ותכנונו:
 המין מצא עצמו מחוץ לעצמו, צריך לחבר.
 יותר קל היה לעשות לחפץ דבר משלאיש.
 אחרי הגאון נולד, יודע הכל, מלך יפה.
 משחקי ילדים לשפור האינטליגנציה — בלי מין
 המין לא היה מפרק ילד ואותו שוב בונה
 הפסכיאטריה, נרשו את מקומה לומדים עצות
 מדעים חדשים נולדו, היתה זאת מאה טובה
 למודים אחרים נלמדו, מה הוא האדם כמו
 אם למדת שהיה לך סכוי, קבלת עצות נכונות.
 פרט לרב מיכליה היתה הגלכסיה צריכה מקום ליצרו.
 בשוק מוכרים גם תות־שדה, אין זה מקום לכסות עצמך.
 את נגשת, מדברת לנפשך, ומפעלת בשטיפת מח.
 נשים שונאות את עצמן לא עשו גבר נשלט
 נקמת הטבע אכזרית כי לא למד.
 לא היינו אלא למודינו, מעשינו הגנטיים.
 אוצרות הרוח שבזבזו ופזרו בלי הגנה.
 עודני שונאת אותך, לתת הרבה, לקבל תשובה, עלי שתחלה.
 הייתי מול פחד, האם דברתי בשפה בוטה?
 אפשר היה לא לרדת מהגישה המודרנית ולא להזקין.
 דברתי לנפשי האהובה אחרי הקטסטרופה.

אי אפשר הִזָּה לְמַחֵק אֶת הָעֶבֶר וּלְהַתְחִיל מֵהַתְחִלָּה.
 עַל גֹּזַע הָעֵץ חֲרוּתִים שְׁמוֹת: אוֹיְבִים וְאוֹהֲבִים.
 הַנְּקֻמוֹת שֶׁלֹּא נַעֲשׂוּ מִגְּפוֹת פּוֹשְׁטוֹת שָׁם.
 לְגוֹם בְּזִמְן שְׁפֹארוֹת לֹא תִפְלְנָה וּפְרִי יִשָּׂר
 וְלֹא לְנִסּוֹת לְהִבִּין מֵה שְׁרָגִיל וּפְשׁוּט וְקוֹשֵׁר אוֹתָךְ.
 הַזְכָּרוֹן טוֹב, הַהֲתַאֲכָרוֹת הַנִּפְשִׁית בּוֹ תִפְגַּע.
 הַחֲבָרִים שֶׁהִשְׁתַּחֲרַרְתָּ הֵיוּ כִפְסִיכֵי־אֶטְרִים.
 אֲהַבְתָּ, אֲכַזְבוּ אוֹתָךְ, שָׁנֵאת, הִשְׁתַּחֲרַרְתָּ, הַתְּנַקְמַת.
 אָנֹסוּ אוֹתָךְ, הַדְּבִיקוּ אוֹתָךְ בְּמַחְלוֹת מִן.
 שְׁקֵרוֹ, אָמְרוּ שְׁאֵת הַדְּבִקָּתְךָ, וְאָנֹסוּךָ בְּטוֹב לִבְךָ
 אֵל תִּשְׁכָּבִי שֶׁלֹּא בְּרַצוֹנְךָ, עֲבָדֵי כְּרַצוֹנְךָ
 שְׁמָרֵי עַל מִזְג־אוֹיֵר פְּנִימֵי כְּרַצוֹי בְּכֹכֵב הַזֶּה. כֹּכֵב, אֲנִי
 אוֹמְרַת לָךְ, כֹּכֵב נִדְמָה כְּצִוְיֹוֹלִימְצָנָה.
 הַכֹּכֵב נִהְפֵּךְ לְהִיסְטוֹרְיָה שֶׁל הַתְּרַבּוּת.
 תִּסְתַּכַּל בְּשֵׁמֶשׁ וּבְשָׁמַיִם, תִּרְגִּישׁ חַי עַל כֹּכֵב.
 מַחֲפָשֶׁת בּוֹ גֹזַעַךְ הַהַפּוּךְ לָךְ כְּלַחֵי בְּכִימְיָה.
 סוּף לְחַלְשָׁה, שְׁמַדְבָּקָת אֶת הַזּוֹלָת, הַהֶרֶס.
 יִלְדַת כֹּכְבִים מַחֲפָשֶׁת יִלֵּד כֹּכֵב מֵתָאִים.
 חִיָּה כְמוֹ בְּמֵאָה אַחֲרָת, אוֹ שֶׁלֹּא הִיָּתָה, וְהַנִּצְחִית.
 כְּשֵׁאוֹיֵר רוֹעֵד וְהַאוֹיֵר מְרַצֵּד וְהַבְּשָׂר הַבְּרִיא מִפְּנֵי
 הַהִיפּוּךְ כְּשֶׁהַאוֹיֵר שׁוֹקֵעַ וְהַאוֹר מְעַקֵּם לֹא עָלִיד וְהַבְּשָׂר עוֹמֵד
 מִי יֵשׁ כָּאֵן נִשְׂאָה, אִישׁ לֹא רַצוֹי פָּרֵט לְאַמוּנָה.
 הַיִּלְדָּה מְסַרְבֵּת לְאַכֹּל, לְהַתְעַלֵּס, לְהַפְיֵד אוֹצֵר רַק אוֹתָה.
 בְּעֵין אַמוּנָה עוֹמֵדֵת אוֹר וְרֵד וְתִדְבֵּר לְעִצְמָה.
 תִּרְאֶה לִי מִשְׁהוֹ, רַק דְּמוֹת פְּרָפֵר זֶה מֵה שְׁאֵתָה נוֹתוֹ,
 בְּסֵדֵר, אִזּוֹ דּוֹפְקִים בְּתַחַת, עַל מֵה לְוֹתֵר.
 אֲנִי מְרַגִּישָׁה אוֹתָךְ בְּמִקּוֹם וּמֵה שְׁמַגִּיעַ לִי.
 עֲכָשׁוּ אֶתָּה בְּמִקּוּמִי, מֵה שְׁאַעֲשֶׂה לִי לָךְ עוֹשָׂה.
 הַפְּכַת כְּלָךְ אֲנִי עֲכָשׁוּ אֲנִי אֶתָּה, וְאֲנִי
 אוֹהַבְתָּ אוֹתִי כְּאֵלוֹ זֶה אֶתָּה וְאֲנִי נִשְׁכַּחַת מִלְּבִי.
 כְּכֹלֵב נִכְנָס לְמֵאוּרָה שׁוֹשְׁלֵת־יַחֲסִין לֹא־יְדוּעָה
 מְרִיחַ עֵצִים מְטַמֵּין עֲצָמוֹת הַגְּדוֹל. אֲבָל אֶתָּה

לְשִׁים יָד עַל מִצַּח קוֹדֶת, לְכָרֶךְ לֵב רַךְ וּמִיחָד.
 וְאִם הָיִיתָ כְּיֶלֶד אֲצִיל שְׂדָכָר לֹא יִכְאִיב לוֹ לְמוֹת,
 בְּנֵה גְנוּטִית מֵהִירָה אֲשֶׁרִי וְטוֹב אֲשַׁמַּח בְּךָ
 וְדִיעַתְנוּ הָיְתָה בְּנֵיתְנוּ הַגְּנוּטִית כְּכֹל מַעֲשֵׂינוּ
 אֲבָל הַגְּעֻגוּעִים עָשׂוּ אוֹתָךְ אֲנִי כְּקִנְרִית
 סְפוּי אַחֲרוֹן לֹא לֵהִיּוֹת בְּלִבְד אַחֲרוֹן הַמַּמִּית
 יֵשׁ דְּבָרִים נִפְסָחִים, דָּרָךְ הַהֶתְבַּגְּרוֹת עֲלוּמָה.
 אַתָּה מִתְרַגֵּל לְדָבָר – וְשִׁתִּיקְתָּךְ פְּנִקְדַת הַקְּפִיצָה.
 צְפוּר גִּוְעֵדֶן הַחֲלוּם, הָעֵיִן הַשְּׁלִישִׁית מְנֻזֶלֶת מְאִימַת
 בְּפִצּוֹל בְּכֹל מְמַדֵּי הַזְּמַן הָיִיתָ אִישִׁיּוֹת שְׁלָמָה עֲצֻמַּאִית.
 כְּקֶשׁ אָדָם בּוֹדֵד מִיֵּצֵר אֶהוּב וְאוֹתוֹ מוֹרִיד.
 הַשְּׁוִיּוֹן יֵצֵר הַכְּרָה וְיִדְיָעָה שֶׁל הָאֲרָגוֹן.
 הָאָדָם הֵלֵא אוֹהֵב הַפֶּר אֶת הַשְּׁוִיּוֹן.
 חֲכָמוֹת הַיְלָדִים הָיוּ הַגְּאוּנִיּוֹת הַקְּדוּמָה.
 חֲכָמוֹת הַסּוּפְרָמָנִים חֲכָמַת הַמְּלָכִים.
 הָיוּ נֶאֱהָבִים עַל פְּנֵי הָאָדָמָה, עֲלוּמִים וּבְסוּפוֹ רַע
 הַחֲכָמָה עֲתִיקָה וְלִבּוּשָׁה וְעֶרְמָה מִתּוֹנָה וְהַפּוֹכָה.
 אֲלִמּוֹנִי וּמְפָרֶסֶם נְשׁוּי וְנְשׁוּי הוֹלֵךְ וּבָא.
 הַרְגֵשׁ הָיָה מֵאֲפֵל אֶת הַיַּדַּע כְּמִרְמִיטָה כְּפָרִים.
 הַדַּעַת בְּלִטָּה וְאַתָּה דִּינוֹתְאוּרִי הַיַּדַּע הַחֲכָמִים.
 יִלְדֵי מַעֲשֵׂה הַשְּׁלֵכוֹ לִיאֹר וְהַמַּעֲשֵׂה
 וְיִלְדוֹת הַתְּכָנִית הַשְּׁלֵכוֹ לְחֶלֶל וְהַתְּכָנִית.
 רְצִינוּ שֶׁהַרְגֵשׁ יִהְיֶה עִמָּךְ, טְעוֹת לְעוֹף הַחוֹל.
 הַרְגֵשׁ, בְּמִקּוֹם הָאֵשׁ, פּוֹרְנוֹגְרַפְיָה בְּמִקּוֹם מִשְׁחָקִים
 שְׁלֹא הָיוּ אֱלֹה אֲלֵא מִשְׁחָקֵי הַמִּין בְּאֲמֻצְעוֹת הַרְגֵשׁ
 וְהַמַּפְתַּח הַצְּבָעוֹנִי הָיָה הַמַּפְתַּח הַרְגֵשׁ.
 כָּל הָאֲבוֹד הִזָּה רַחֵף בְּאוֹיֵר לְמוֹת, יוֹם טְכָנִי מְפָאָר.
 וּמִשְׁחָק הַזְּכָר וְהַנְּקֵבָה לֹא בָּא לְצִוּוֹלִימְצִיָּה.